

Arrest

nr. 261 697 van 6 oktober 2021
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 1 oktober 2018 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 22 februari 2021.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 29 maart 2021 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoekster op 4 mei 2021 gehoord.

1.3. Op 21 mei 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 27 mei 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Paramaribo (Suriname) en bezit u de Surinaamse nationaliteit.

In Suriname groeide u op met uw moeder in armoede. Uw vader heeft u slechts twee keer gezien. Aangezien jullie het financieel erg moeilijk hadden ging u bij uw tante M.A. wonen. Daar had u vaak ruzie met uw tante. Toen u als 17-jarige op straat M. P. leerde kennen, gingen jullie na een tijdje samenwonen. Hij hielp u financieel. Hij werkte in het binnenland wat ervoor zorgde dat hij vaak niet thuis was. U werkte na school in een kledijwinkel en daarnaast werkte u ook als poetsvrouw. Na enkele maanden in de relatie begon M. agressief te worden. Hij sloeg u soms, maar aangezien u wel zijn financiële steun kon gebruiken beëindigde u de relatie niet. Na vijf jaar kon u het niet langer aan en stuurde u M. een bericht met de boodschap dat u de relatie wou stopzetten. Hij ging akkoord en sporadisch zagen jullie elkaar nog eens op straat waarop jullie elkaar begroetten.

In september 2018 kreeg u de vraag van uw nicht S.K. of u haar zoon R. naar België kon brengen. Zij betaalde uw tickets en zo vertrok u op 29.09.2018 naar België. U had de intentie om R. naar hier te brengen en hier een maand op vakantie te blijven bij uw nicht en dan terug te keren naar Suriname. Echter zag u hoe moeilijk uw nicht het had op psychisch vlak en zij niet in staat was om voor haar drie kinderen te zorgen. Daardoor besloot u in België te blijven om uw nicht te helpen met de kinderen.

U verbleef al die tijd illegaal in België tot u van een verre tante die ook in België woont, te horen kreeg dat u via internationale bescherming uw verblijf kon legaliseren. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 22.02.2021.

U vreest bij terugkeer naar Suriname dat u er geen woonplaats meer zal kunnen vinden, daarnaast vreest u ook dat uw ex-partner M. u iets zal aandoen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u een kopie van uw paspoort neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. U verzocht het Commissariaat-generaal om te worden bijgestaan door een medewerker van het vrouwelijke geslacht (Vragenlijst CGVS, punt 3, vraag 6, d.d. 25.03.2021). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van uw verzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en werd u een protection officer van het vrouwelijke geslacht toegewezen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

U vreest bij terugkeer naar Suriname dat u er geen woonplaats meer zal kunnen vinden, daarnaast vreest u ook dat uw ex-partner M. P. u iets zal aandoen (CGVS, p. 17-18).

U ben er niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat, ofschoon u reeds op 01.10.2018 in België aankwam (CGVS, p. 11, 17), u pas op 22.02.2021, i.e. twee jaar en een half na uw aankomst in België, een verzoek om internationale bescherming indiende (CGVS, p. 14). Uw rechtvaardiging voor uw nalaten om internationale bescherming te vragen, met name dat u het niet wist waar u hulp kon vinden (CGVS, p. 14), volstaat echter geenszins. Immers u verklaart tegelijkertijd ook dat u zelf niks geprobeerd heeft om uw verblijf hier legaal te maken (CGVS, p. 13-14). Dat u pas na een gesprek met uw verre tante S.D. wist dat er de mogelijkheid is om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en daar voor

niemand had om u te helpen (CGVS, p. 14), is een verklaring die niet kan overtuigen. S. is een verre tante die net zoals u in Herentals woont, dat u niet eerder met haar ging praten om uw opties te bekijken is niet ernstig. Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt kan en mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, alles in het werk stelt om zo snel mogelijk een beroep te (kunnen) doen op deze beschermingsmogelijkheden, hetgeen u, gelet op uw (extreem) laattijdig verzoek niet heeft gedaan. Uw houding is dan ook niet in overeenstemming te brengen met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw asielmotief, met name dat u vreest geen woonplaats meer te vinden in Suriname (CGVS, p. 17, 23), is een motief van louter socio-economische aard dat bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie ressorteert, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw bewering dat het moeilijk is om een kamer te huren (CGVS, p. 23), doet hier geen afbreuk aan. Immers uit niets blijkt dan ook dat u bij een terugkeer naar Suriname niet tewerkgesteld zou kunnen worden en op zelfstandige wijze een leven zou kunnen uitbouwen. U gevraagd waarom u meent dat u in Suriname geen woonplaats meer zou kunnen vinden, antwoordt u dat u geen werk heeft en financieel niet sterk staat (CGVS, p. 23). Bovendien haalt u aan dat het niet gemakkelijk is om een kamer te bekommen (CGVS, p. 23). Nochtans was u volgens uw verklaringen tewerkgesteld in een kledingswinkel en ging daarnaast poetsen bij mensen thuis (CGVS, p. 7), op deze manier slaagde u er in niet enkel te studeren, maar ook een kamer te huren (CGVS, p. 6-7). Dat u volgens uw verklaringen reeds gevraagd hebt of u terecht zou kunnen in de winkel waar u in het verleden werkte en u een negatief antwoord kreeg, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u niet alleen werkervaring heeft opgedaan maar dat u ook vooral heeft aangetoond dat u in staat bent om werk te vinden in Suriname, ook via de krant (CGVS, p. 7-8). Hoewel u aanhaalt dat u M. financieel nodig had, blijkt uit uw verklaringen dat u de relatie nog geen jaar voor uw vertrek had stopgezet (CGVS, p. 21), wat wijst dat u wel in staat was zelfstandig een kamer te huren. Derhalve kan er uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in Suriname niet afgeleid worden dat er in uw hoofde dermate ernstige problemen van socio-economische aard bestaan dat u in geval van terugkeer naar uw land persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat er tevens ernstige bedenkingen kunnen gemaakt worden bij uw beweerde relatie met M. P. U legde immers ook in dit verband weinig overtuigende en aannemelijke verklaringen af.

Door uw vage en weinig concrete verklaringen met betrekking tot uw relatie met M. P. slaagt u er immers niet in uw voorstelling van deze relatie aannemelijk te maken. Zowel over uw kennismaking en het begin van uw relatie legt u uiterst vage verklaringen af. Zo is het vooreerst opmerkelijk dat u slechts bij benadering wist te vertellen in welke periode uw relatie met M. P. begon. U weet het jaartal niet meer, maar u was volgens uw verklaringen 17 jaar (CGVS, p. 18). Wanneer er gevraagd wordt naar zijn woonplaats moet u lang nadenken alvorens u Paramaribo antwoordt. U wordt aangemoedigd om meer details te geven waarop u antwoordt 'in een appartement' (CGVS, p. 18). Bij extra aanmoedigen antwoordt u 'in de hoofdstad zelf' (CGVS, p. 18). Wanneer er u nogmaals verschillende vragen worden gesteld betreffende de woonplaats van M. P., waarvan u verklaart er ook zelf te zijn geweest, antwoordt u uiteindelijk dat hij in de buurt van supermarkten en een taxibedrijf woonde in de voetbalstraat (CGVS, p. 19). Het is ook opmerkelijk dat u enkel de roepnaam van zijn broer kent (CGVS, p. 19). Wanneer u wordt gevraagd om meer over M. zelf te vertellen verklaart u: 'hij is 27 jaar nu. Hij heeft een broer, dat weet ik. Hij werkt in het binnenland van Suriname. Dat is het zo een beetje' (CGVS, p. 19). Dit is niet ernstig. U had ruim vijf jaar een relatie met M. Dat u zoveel moeite heeft om te vertellen over M. zelf en jullie relatie is frappant en ongeloofwaardig.

Verder kan er ook aan de bedreigingen zelf geen geloof worden gehecht. Deze bedreigingen vallen immers niet te rijmen met zijn houding in Suriname na jullie relatiebreuk. Het is immers opvallend dat M. er geen probleem van maakte dat u de relatie met een bericht eindigde en hij 'oké' zei, maar nu u dreigberichten stuurt (CGVS, p. 20). Zeker aangezien u verklaart dat hij geen contact meer met u zocht, maar als jullie elkaar tegenkwamen op straat hij u wel groette (CGVS, p. 21). Dat hij na uw aankomst in België plots begint te dreigen dat u terug een relatie moet beginnen met hem of hij u anders zal vermoorden is markant (CGVS, p. 21). Uw vergoelijking dat u begrepen had dat hij na jullie relatie met iemand anders samen was, volstaat niet (CGVS, p. 22). Dat u bovendien geen enkel bericht kunt voorleggen van enig contact met hem komt uw geloofwaardigheid niet ten goede (CGVS, p. 22). Het stemt verder ook tot nadenken dat u niet langer over de dreigberichten van M. P. beschikt (CGVS, p.

22). Er kan dan ook van u verwacht worden dat u deze berichten niet louter op uw telefoon zou bewaard hebben. Ook slaagt u er niet in om een profiel op sociale media te linken aan M. (CGVS, p. 22). Uw ongeloofwaardige verklaringen aangaande uw voormalige partner en uw relatie halen de ernst van uw vrees door hem vermoord te worden finaal onderuit.

Wat er ook van zij, u heeft geenszins aannemelijk gemaakt dat u voor de door u aangehaalde problemen of bij een eventueel voorkomen van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Suriname – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Suriname aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Suriname voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker om internationale bescherming, dient te worden aangetoond dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij eerst alle redelijke van de hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming uitgeput heeft. Wanneer er u gevraagd wordt of bij terugkeer naar Suriname naar de politie zou kunnen stappen antwoordt u bevestigend, maar zegt u dat de politie niks zal doen, of hem een waarschuwing zal geven (CGVS, p. 22). U haalt aan dat zonder bewijzen ze kunnen zeggen dat u liegt (CGVS, p. 22). Volgens informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt, en die werd toegevoegd aan uw dossier, neemt de politie in Suriname klachten van stalking wel degelijk ernstig. Dit gebeurt zelfs wanneer er geen formele klacht wordt neergelegd. De politie beschikt bovendien over de mogelijkheid om een order uit te vaardigen om het contact tussen dader en slachtoffer gedurende 30 dagen te beperken.

In dit verband blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat de Surinaamse politie haar politietaken naar behoren vervult. Zo treedt de politie op in situaties van geweld, drugs (gebruik en smokkel), burenen- en/of familieruzies, verkrachting, moord en andere gemeenrechtelijke feiten. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Uit de informatie blijkt tevens dat in het geval de Surinaamse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen, zoals ontslag.

Hieraan kan nog toegevoegd worden dat uit de beschikbare informatie tevens blijkt dat, zelfs al blijft huiselijk geweld in Suriname nog steeds een belangrijk probleem en hoewel er nog de nodige ruimte is voor verbetering, de Surinaamse autoriteiten, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld. Zo voorziet de Surinaamse wetgeving gevangenisstraffen van 4 tot 8 jaar bij veroordelingen in het kader van huiselijk geweld. Bovendien voorziet de wetgever eveneens in de mogelijkheid tot het uitvaardigen van een beschermingsbevel, ook ten aanzien van ex-partners. Uit de beschikbare informatie blijkt tevens dat deze wetgeving wel degelijk door de politie toegepast wordt en dat daders van huiselijk geweld worden vervolgd. In diverse politiebureaus werd een aparte unit opgericht die specifiek gevallen van huiselijk geweld onderzoekt en kregen politieagenten en andere actoren in het maatschappelijke werkveld de nodige training in het omgaan met slachtoffers én daders van seksuele misdrijven en huiselijk geweld en het rapporteren ervan. Verder staan er in Paramaribo en Nickerie specifieke slachtofferruimtes ter beschikking. Het Bureau Slachtofferzorg neemt bovendien een leidende rol op m.b.t. bewustmaking inzake huiselijk geweld, onder andere door boodschappen te verspreiden via openbare televisiezenders. Het bureau beheert ook een vluchthuis voor vrouwelijke slachtoffers van huiselijk geweld en kinderen jonger dan 12 jaar. Bovendien kan men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht bij organisaties zoals de Stichting Stop Geweld Tegen Vrouwen. Om tot een integrale en doeltreffende aanpak van huiselijk geweld te komen werden er de afgelopen jaren door de Surinaamse autoriteiten daarnaast actieplannen opgesteld en werd er aan een langetermijnvisie gewerkt, wat tot uiting komt in het 'Gendervisie-beleidsdocument 2021-2035' van het Bureau Gender Aangelegenheden, waarbij ook ingezet wordt op het voorkomen van huiselijk geweld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft immers geen motief aangereikt dat u in aanmerking doet komen voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

Het door u neergelegde document kan bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteit wordt hier niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 8 en 14 van het EVRM, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In een tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De beide middelen worden hieronder samen besproken.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt geen nieuwe stavingsstukken bij het verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de

materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. In de mate verzoekster aanvoert dat de artikelen 3, 8 en 14 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

2.3.4.1. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekster er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken: (i) vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekster pas na een verblijf in België van twee en een half jaar een verzoek om internationale bescherming indiende, haar houding is niet in overeenstemming te brengen met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming; (ii) haar asielmotief, met name dat ze vreest geen woonplaats meer te vinden in Suriname, is een motief van louter socio-economische aard dat niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie ressorteert, evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat zij een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, uit niets blijkt dat verzoekster bij een terugkeer naar Suriname niet tewerkgesteld zou kunnen worden en op zelfstandige wijze een leven uitbouwen, verzoekster was voorheen tewerkgesteld in een kledingwinkel en ging poetsen bij mensen thuis, zo kon ze studeren en ook een kamer huren, verzoekster heeft aangetoond dat ze in staat was om werk te vinden in Suriname; waar ze aanhaalt dat ze haar vriend M. nodig had voor financiële steun, blijkt uit haar verklaringen dat ze de relatie nog geen jaar voor haar vertrek had stopgezet, wat erop wijst dat ze wel in staat was zelfstandig een kamer te huren; uit verzoekers verklaringen kan niet afgeleid worden dat er in haar hoofde dermate ernstige problemen van socio-economische aard bestaan dat ze in geval van terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt; (iii) er kunnen ook ernstige bedenkingen worden gemaakt bij haar beweerde relatie met M.P., ze legde in dit verband weinig overtuigende en aannemelijke verklaringen af: (1) ze slaagt er niet in haar voorstelling van deze relatie aannemelijk te maken door haar vage en weinig concrete verklaringen; (2) aan de bedreigingen zelf kan geen geloof worden gehecht; (3) verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voor haar problemen geen of onvoldoende een beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de in Suriname aanwezige lokale of hogere autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in het geval van een eventuele terugkeer sprake zou zijn van vervolging of van een reëel

risico op het lijden van ernstige schade, immers voordat internationale bescherming kan worden verleend, dient te worden aangetoond dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming, wanneer verzoekster wordt gevraagd of ze bij een terugkeer naar de politie zou kunnen stappen, antwoordt ze bevestigend maar stelt ze dat de politie niets zal doen, volgens informatie waarover het commissariaat-generaal beschikt, neemt de politie in Suriname klachten van stalking wel degelijk ernstig; uit de beschikbare informatie blijkt ook dat de Surinaamse politie haar taken naar behoren vervult; uit de beschikbare informatie blijkt tevens dat meer en meer aandacht wordt besteed aan huiselijk geweld, zelfs al blijft dit een belangrijk probleem en is er nog ruimte voor verbetering (iv) het door verzoekster neergelegde document kan bovenstaande vaststelling niet wijzigen. Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoekster is naar België gekomen om haar neefje bij zijn moeder, haar nicht, te brengen. Toen werd haar nicht ziek en is verzoekster gebleven om haar nicht te helpen en voor de kinderen te zorgen. Ze is al tweeënehalf jaar niet meer in Suriname geweest en vreest bij een terugkeer geen woonplaats te kunnen vinden en ze vreest haar ex-partner, die haar bedreigt dat ze weer met hem moet zijn (notities CGVS, p. 17).

2.3.5.2. Verzoekster stelt in het verzoekschrift dat zij pas na 2,5 jaar een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend omdat zij er niet van op de hoogte was hoe en waar zij asiel diende aan te vragen, zodra ze van deze mogelijkheid in kennis werd gesteld, heeft ze onmiddellijk de nodige stappen hiertoe ondernomen.

Uit verzoeksters verklaringen blijkt echter dat zij op 1 oktober 2018 in België aankwam, bij haar Nederlandse nicht in België introk en pas na een gesprek met een verre tante wist dat de mogelijkheid bestond om een verzoek in te dienen (notities CGVS, 12, 13 en 14).

De vaststelling dat verzoekster gedurende tweeënehalf jaar geen enkele poging heeft ondernomen om haar verblijf te legaliseren en zelfs niet geïnformeerd heeft naar mogelijkheden in dit verband, ondermijnt de door haar voorgehouden vrees bij terugkeer naar Suriname. Het staat haaks op de door verzoekster voorgehouden vrees voor terugkeer naar Suriname dat zij nagelaten heeft zich te informeren aangaande de wijze waarop zij bescherming kan krijgen en ervoor gekozen heeft illegaal in het land te verblijven – en zich zodoende bloot te stellen aan het risico om gerepatrieerd te worden naar Suriname – in plaats van een beroep op internationale bescherming te doen. Dat verzoekster dermate lang wacht alvorens enig initiatief te nemen om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en zij pas tweeënehalf jaar na haar aankomst in België een verzoek indient, hypothekeert dan ook wel degelijk de geloofwaardigheid van de beweerde nood aan internationale bescherming.

2.3.5.3. Verzoekster stelt in het verzoekschrift dat zij niet op de bescherming van de autoriteiten kan rekenen. De Raad wijst erop dat verzoekster hiermee geheel voorbijgaat aan volgende motieven, waarop zij geen enkele kritiek uit:

“Wat er ook van zij, u heeft geenszins aannemelijk gemaakt dat u voor de door u aangehaalde problemen of bij een eventueel voorkomen van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Suriname – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Suriname aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Suriname voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker om internationale bescherming, dient te worden aangetoond dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij eerst alle redelijke van de hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming uitgeput heeft. Wanneer er u gevraagd wordt of bij terugkeer naar Suriname naar de politie zou kunnen stappen antwoordt u bevestigend, maar zegt u dat de politie niks zal doen, of hem een waarschuwing zal geven (CGVS, p. 22). U haalt aan dat zonder bewijzen ze kunnen zeggen dat u liegt (CGVS, p. 22). Volgens informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt, en die werd toegevoegd aan uw dossier, neemt de politie in Suriname klachten van stalking wel degelijk ernstig. Dit gebeurt zelfs wanneer er geen formele klacht wordt neergelegd. De politie beschikt bovendien over de mogelijkheid om een order uit te vaardigen om het contact tussen dader en slachtoffer gedurende 30 dagen te beperken.

In dit verband blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat de Surinaamse politie haar politietaken naar behoren vervult. Zo treedt de politie op in situaties van geweld, drugs (gebruik en smokkel), burenen- en/of familieruzies, verkrachting, moord en andere gemeenrechtelijke feiten. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Uit de informatie blijkt tevens dat in het geval de Surinaamse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen, zoals ontslag.

Hieraan kan nog toegevoegd worden dat uit de beschikbare informatie tevens blijkt dat, zelfs al blijft huiselijk geweld in Suriname nog steeds een belangrijk probleem en hoewel er nog de nodige ruimte is voor verbetering, de Surinaamse autoriteiten, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld. Zo voorziet de Surinaamse wetgeving gevangenisstraffen van 4 tot 8 jaar bij veroordelingen in het kader van huiselijk geweld. Bovendien voorziet de wetgever eveneens in de mogelijkheid tot het uitvaardigen van een beschermingsbevel, ook ten aanzien van ex-partners. Uit de beschikbare informatie blijkt tevens dat deze wetgeving wel degelijk door de politie toegepast wordt en dat daders van huiselijk geweld worden vervolgd. In diverse politiebureaus werd een aparte unit opgericht die specifiek gevallen van huiselijk geweld onderzoekt en kregen politieagenten en andere actoren in het maatschappelijke werkveld de nodige training in het omgaan met slachtoffers én daders van seksuele misdrijven en huiselijk geweld en het rapporteren ervan. Verder staan er in Paramaribo en Nickerie specifieke slachtofferruimtes ter beschikking. Het Bureau Slachtofferzorg neemt bovendien een leidende rol op m.b.t. bewustmaking inzake huiselijk geweld, onder andere door boodschappen te verspreiden via openbare televisiezenders. Het bureau beheert ook een vluchthuis voor vrouwelijke slachtoffers van huiselijk geweld en kinderen jonger dan 12 jaar. Bovendien kan men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht bij organisaties zoals de Stichting Stop Geweld Tegen Vrouwen. Om tot een integrale en doeltreffende aanpak van huiselijk geweld te komen werden er de afgelopen jaren door de Surinaamse autoriteiten daarnaast actieplannen opgesteld en werd er aan een langetermijnvisie gewerkt, wat tot uiting komt in het ‘Gendervisie-beleidsdocument 2021-2035’ van het Bureau Gender Aangelegenheden, waarbij ook ingezet wordt op het voorkomen van huiselijk geweld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.”

Hieraan wordt toegevoegd dat de commissaris-generaal in eerste instantie verzoeksters verklaringen over haar relatie met M.P. weinig overtuigend en aannemelijk acht en geen geloof hecht aan de bedreigingen zelf. Verzoekster laat deze motieven geheel ongemoeid.

2.3.5.4. Verzoekster verwijst in het verzoekschrift naar “stukken welke door verzoekster werden voorgelegd” maar verduidelijkt niet om welke stukken het zou gaan. Alleszins laat verzoekster het motief ongemoeid met betrekking tot het document dat zij heeft voorgelegd (een kopie van haar paspoort), zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de

bestreden beslissing, dit stuk niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging, dan wel reëel risico op het lijden van ernstige schade.

2.3.5.5. Verzoekster is ten slotte van oordeel dat er in de bestreden beslissing geen enkele motivering wordt gegeven waarom aan verzoekster het subsidiair beschermingsstatuut niet kan worden verleend.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter duidelijk dat de commissaris-generaal haar asielmotieven, met name haar angst om geen woonplaats te vinden en de vrees voor haar ex-partner, ook uitgebreid onderzoekt in het licht van het risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming (p. 2 en 3 van de bestreden beslissing, zie ook de hierboven weergegeven samenvatting van de motieven van de bestreden beslissing). Verzoeksters kritiek mist bijgevolg feitelijke grondslag.

2.3.5.6. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekster de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst erop dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt dienaangaande evenwel vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Suriname actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont het tegendeel niet aan.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Suriname een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijke onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon zij zich indien gewenst laten bijstaan door een advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET